

ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΤΙΜΟΤΥΝΑΔΙΠΡΟΤ

Αρ. Αδείας
01-1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ἔργο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 56ο - ΤΕΥΧΟΣ 583 ●
● ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2013 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Στραβοὶ σταυροί

Τὰ γράμματα τοῦ Σταυροῦ

Στοιχόν; Ὁ δικός σου Σταυρός ποιός εἶναι; Δέν ἔχεις; Δέν μπορεῖ νά μήν ἔχης. Τότε πῶς ἐντάχτηκες στό στρατό τοῦ Χριστοῦ; Ἐχεις; Ποιός σοῦ τόν ἔδωσε; Μοιάζει μέ τό δικό Του Σταυρό;

● Σέ ποιό καμί νι κατασκευάστηκε; Εἶναι ἀπό καλό μέταλλο ἢ σκουριασμένο παλιοσίδηρο;

● Ποιός τόν φύτεψε; Ὁ πόνος ἢ τό πείσμα; Ὁ πόθος ἢ τό πάθος;

Ναί! Καί τά δύο φτιάχνουν σταυρούς, καί ὁ ἅγιος Πόθος καί τό ἄγριο πάθος. Στήν πρώτη περίπτωσι εἶναι Ἰσῖος Σταυρός, στήν ἄλλη Στραβός Σταυρός.

● Τί σύμπτωσις! Τά γράμματα, πού σχηματίζουν τή λέξι «Σταυρός», τά ἴδια γράμματα σχηματίζουν καί τήν πιό αἰσχροῦ λέξι, τά ἴδια σχηματίζουν καί τήν πιό λοξή ἠθροσκευτικότητα.

ΣΤΑΥΡΟΣ!

● Ἄν τό τρίτο γράμμα, τό Α, γίνῃ δεύτερο, τότε ἡ λέξις ΣΤΑΥΡΟΣ παραμορφώνεται καί γίνεται ΣΑΤΥΡΟΣ. Τά ἴδια γράμματα φτειάχνουν τή λέξι τῆς ὑψιστης θυσίας, τά ἴδια φτειάχνουν καί τή λέξι τοῦ πιό αἰσχροῦ βιασμοῦ.

Σάτυρος! Ὅποιος βιάζει ἕνα παιδί. Ὅποιος σκοτώνει ἕνα παιδί. Ὅποιος ἠδονίζεται κακοποιώντας, πολτοποιώντας (μέ τήν ἔκτρωσι) ἕνα ζωντανό παιδί, μόνο καί μόνο γιατί εἶναι ἀνυπεράσπιστο.

Αὐτός, ὁ ὁποιοσδήποτε διεστραμμένος καί σάτυρος, αὐτός δέν πρόσεξε ἕνα γράμμα, τό Α. Ἄν μπῆ σωστά τό Α, σχηματίζεται ὁ Σταυρός τῆς Ἀγάπης. Ἄν μπῆ στραβά τό Α, σχηματίζεται ὁ Σάτυρος τῆς Ἀπάτης. Καί τότε ὁ ἔνοχος, ὁ δράστης, καταδικάζεται νά σηκώσῃ ἄλλου εἴδους σταυρό, ἕνα ΣΤΡΑΒΟ σταυρό.

● Ἐδῶ ἔχουμε πάλι ἴδια σχεδόν γράμματα, ἀλλά διαφορετικά βαλμένα. Ἄν τό πέμπτο γράμμα τῆς λέξεως, τό Ρ, τό βάλομε δεύτερο, τότε ὁ ΣΤΑΥΡΟΣ γίνε-

ται ΣΤΡΑΒΟΣ. Πόνος και ό ένας, πόνος και ό άλλος.

Μά άλλος ό πόνος, πού φέρνει τή γλυκύτητα τής χαρᾶς. Άλλος ό πόνος, πού κουβαλᾶς έφιαλτικά και καταπιεστικά στή ζωή σου, γιατί ένας τρομοκράτης σέ μαστιγώνει συνέχεια.

Ό Θεός μιλάει και για τούς δύο Σταυρούς, και για τόν σωστό και ίσιο, και για τόν στραβό και φρικιαστικό: «Έάν θελήσετε νά μέ ακούσετε, τά αγαθά τής γῆς φάγεσθε. Άν δέν θέλετε και δέν μέ είσακούσετε, τότε μάχαιρα ήμᾶς κατέδεται» (Ήσ. α' 20).

• Τί προτιμᾶς; Τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, πού δρέπεις όλα τά σπουδαία αγαθά, ή τό Στραβό σταυρό, τή σκληρή τιμωρία, πού μόνος σου διάλεξες και σου ξεσχίζει σάν μαχαίρι τήν καρδιά;

Χρυσόστομος, ζωγράφος τοῦ Σταυροῦ

Άλλ' ἄς δοῦμε πρῶτα, πῶς ζωγραφίζει τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ ό άγιος Ίωάννης ό Χρυσόστομος:

«Ό Σταυρός πύλας ἄδου ἀνέωξε.
 Ό Σταυρός οὐρανῶν ἀψίδας ἀνεπέτασε.
 Ό Σταυρός παραδείσου
 εἴσοδον ἐνεκαίρισε.
 Ό Σταυρός τοῦ διαβόλου
 τά νεῦρα ἐξέκοψε.
 Ό Σταυρός τήν οἰκουμένην ἔσωσε
 και ἐπέστρεψε.
 Ό Σταυρός τήν πλάνην ἐξήλασε.
 Ό Σταυρός τήν ἀλήθειαν ἐπανήγαγε.
 Ό Σταυρός τήν γῆν οὐρανόν ἐποίησε.
 Ό Σταυρός τούς ἀνθρώπους
 ἀγγέλους εἰργάσατο».

Ε.Π.Ε. 11,194

Μετάφρασις

Ό Σταυρός άνοιξε τίς πύλες τοῦ Ἄδη.
 Ό Σταυρός άνοιξε τίς άψίδες τῶν οὐρανῶν.

Ό Σταυρός άνοιξε τόν παράδεισο.

Ό Σταυρός κατέστρεψε τό κράτος τοῦ διαβόλου.

Ό Σταυρός ἔσωσε τήν οἰκουμένην.

Ό Σταυρός ἐξαφάνισε τήν πλάνη.

Ό Σταυρός ἐπανεφερε τήν ἀλήθεια.

Ό Σταυρός ἔκανε τή γῆ οὐρανό,

Ό Σταυρός τούς ἀνθρώπους μετέβαλε σέ ἀγγέλους.

Οἱ τρεῖς Σταυροί τοῦ Γολγοθᾶ

Ό Σταυρός στό Γολγοθᾶ ὑψώθηκε για νά δηλώσει τί σημαίνει ἀγάπη.

• Ἄνθρωποι τόν ὑψωσαν. Ἄνθρώπινος ό Σταυρός, φτιαγμένος από χέρια ἀνθρώπινου μίσους, πού όμως μεταμορφώθηκε, γιατί ἐκεῖ ἀπλώθηκαν και καρφώθηκαν τά χέρια τής ἀπειρης Ἀγάπης.

Μεταμορφώθηκε:

Ἄπό Στραβόξυλο σκληρότητας σέ Σταυρόξυλο θεϊκῆς Ἀγάπης.

Ἄπό Στραβόξυλο μίσους, σέ Σταυρόλεξο αἰώνιας λυτρώσεως.

Ἄπό Στραβόξυλο κατάρας, σέ Σταυροκλίμακα εὐλογίας.

Ἄπό Στραβόξυλο ἐξαρτήσεως, σέ Σταυρό ἐλευθερίας και ἀποκαθηλώσεως.

Ἄπό Στραβόξυλο καταδίκης σέ θάνατο, σέ Σταυροχάρι συγγνώμης και Σταυροχάρτι ἀφέσεως.

• Δίπλα του ό άλλος Σταυρός.

Τοῦ ληστή, τοῦ θεολόγου ληστή, τοῦ εὐαίσθητου ληστή, τοῦ δακρυσμένου ληστή.

Ξεκίνησε ὡς Στραβόξυλο κακότητας και ἐγκληματικότητας. Καί ξαφνικά τό Στραβόξυλο, ό άγκυλωτός Σταυρός τής ἀπύθμενης διαστροφῆς, μεταβάλλεται σέ Ξύλο ζωῆς. Σάν νά λήη στόν καθένα μας:

—Πάρε τόν πιό Στραβό σταυρό, πού κατασκεύασες, και βούτηξέ τον στά δάκρυα τής μετανοίας. Δέν θά σοῦ φύγει ό πόνος. Μά ή λύπη σου θά γίνη «εἰς μετάνοιαν» (Β' Κορ. ζ' 9-10).

Ἐπαψε ό ληστής νά πονᾶ; Ὁχι. Μά μπολιάστηκε και από άγριος ἔγινε άγιος Σταυρός. Μέσα σέ δευτερόλεπτα. Μεταβολή, μεταμόρφωση, σωτηρία. Σάν νά λήη πάλι στόν καθένα μας:

—Κάνε τό Σταυρό, πού ἔχεις, σκαλοπάτι για ν' ανέβης. Ψηλά, πολύ ψηλά. Τό μπαλκόνι τής ἀπελπισίας κά-

νε το θεωρείο του Ούρανοῦ. Μπορείς. Εὐλογημένος νά γίνῃ ὁ Σταυρός σου.

• Δίπλα του καί ὁ ἄλλος Σταυρός. Σταυρός σταυρός μέ τό Στραβό ληστή.

—Στραβός εἶσαι, σάν νά τοῦ λέῃ ὁ ἄλλος. Δέν βλέπεις, δέν ἀκούς; Τίποτε δέν διακρίνεις ἀπό τό θεϊκό μεγαλεῖο Αὐτοῦ, πού «οὐδέν ἀτοπον ἐποίησε». Κι ἐγώ ἤμουν σάν καί σένα. Μά ξεστραβώθηκα...

Παρέμεινε δεμένος στό Στραβό σταυρό του. Θά μπορούσε νά γίνῃ ΣΥσταυρωμένος, ὅποτε ὁ Στραβός πόνος του, ἡ καταδίκη πού μόνος του κατασκεύασε, θά μεταμορφωνόταν. Πόνος γλυκός ὁ πόνος του μέ τό Χριστό.

Στραβοπάτησε στή ζωή του. Ἐφτείαζε τό Στραβό σταυρό του. «Τά ὀψώνια τῆς ἀμαρτίας θάνατος», θά πῆ ἀργότερα ὁ Παῦλος (Ρωμ. στ' 23). Ὅπως ἔστρωσε, κοιμήθηκε. Μόνο, πού θά μπορούσε νά κοιμηθῆ ὄχι σέ στραβόξυλο, ἀλλά στό κρεββάτι τοῦ Σταυροῦ. Καί τότε θά ξυπνοῦσε βλέποντας ἀγγέλους «ἐν τῷ παραδείσῳ». Ἐνῶ τώρα ξύπνησε βλέποντας ὄχι ἀπλῶς βρυκόλακες, ἀλλά «τάς ὄψεις τῶν σκοτεινῶν καί πονηρῶν πνευμάτων».

—Μπορείς, σάν νά τοῦ ἔλεγε ὁ ἄλλος!

—Ὅχι, ἐπέμενε ἐκεῖνος. Καί ἔμεινε στό Στραβό τῆς αἰώνιας στραβομάρας.

Γιατί; Διάλεξε τό ANTI, ὄχι τό ΣΥΝ. Ὅχι μαζί μέ τό Χριστό. Ἀντίθετος στό Χριστό. Ὑβριστής, βλάσφημος.

Τό ξύλο τῆς Ἐδέμ

Ἄς πᾶμε λίγο πιό πέρα, στήν προΐστορία καί τοῦ Σταυροῦ καί τοῦ Στραβοῦ σταυροῦ.

• Κανονικός Σταυρός ἦταν τό ξύλο τοῦ Παραδείσου τῆς Ἐδέμ, πού προτυπώνει τό Ξύλο τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. «Ἐν μέσῳ τῆς Ἐδέμ ξύλον ἦνεγκε θάνατον· ἐν μέσῳ δέ τῆς γῆς ξύλον ζωῆς ἐβλάστησεν. Γευσάμενοι γάρ τοῦ πρώτου, ἀφθαρτοί διντες φθαρτοί γεγόναμεν τυχόντες δέ τοῦ δευτέρου, τῆς ἀφθαρσίας κατετρύφησαμεν· διά Σταυροῦ γάρ σώζει ὁ Θεός τό γένος τῶν ἀνθρώπων» (κάθισμα 20 Σεπτ.).

Ξύλο, δέντρο, στήν Ἐδέμ, πού μπορούσε νά γίνῃ ἡ Ξύλο σωτηρίας ἡ Στραβόξυλο, γιατί ὄχι καί καυσόξυλο γιά τή φωτιά τῆς κολάσεως.

• Ἡ ἐπιλογή, πού καλεῖται νά κάνη ὁ ἄνθρωπος, εἶναι ἕνας σταυρός, ἐλαφρός βέβαια· πάντως Σταυρός. Ἄρχισε νά δυσκολεῖ, ὅταν βρέθηκε στόν πειρασμό, στόν ἐρεθισμό, στό ξεσήκωμα τοῦ Διαβόλου. Ἡ ὑπακοή εἶναι Σταυρός. Δέν γίνεται τό δικό μας. Γίνεται τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Μά ὅταν δέν διαλέγῃς τήν ὑπακοή καί διαλέγῃς τήν παρακοή, τότε καί τόν ἥλιο στραβά βλέπεις καί τόν Θεό τόν παραβλέπεις.

• Μικρός καί ἐλαφρός ἐκεῖνος ὁ Σταυρός, ὄχι γιατί βρισκόταν ὁ ἄνθρωπος μπροστά σέ τόσες προσφορές, ἀμέτρητες, καί μπορούσε νά μὴ σκοντάψῃ στή μιά ἀπαγόρευσι. Ὅχι μόνο, γι' αὐτό, ἀλλά καί διότι ἀπό τό ξύλο ἐκεῖνο, διά τῆς ὑπακοῆς, θά εἶχε δρέψει τούς πιό γλυκεῖς καρπούς, τό «καθ' ὁμοίωσιν», τήν κοινωνία μέ τόν Θεό.

• Τό μικρό Σταυρό τῆς ὑπακοῆς ὁ ἄνθρωπος τόν μπόλιασε μέ τήν παρακοή του. Καί ἔγινε βαρὺς Σταυρός, ἀσήκωτος. Ἐγινε ὁ πρῶτος Στραβός σταυρός. Στραβώσε τό μέλλον τοῦ ἀνθρώπου. Μπήκε στή ζωή ἡ ἀμαρτία καί ὁ θάνατος.

Ἡ ἐξάρτησις

Ἡ ἐξάρτησις δέν εἶναι σταυρός;

• Ὁ ἕνας, ὁ ἅγιος, ἔχει δυσκολίες. Ἐρεῖ, ὅτι «ὁ σωστός δρόμος εἶναι ὁ ἀνήφορος». Τό μεγαλύτερο ὅμως ἀνήφορο τόν ἀνέβηκε φορτωμένος τόν πιό βαρὺ Σταυρό ὁ Χριστός, ὁ ἅγιος Κατήφορος. Κατέβηκε, γιά νά ἀνέβῃ. «Ὁ ἀναβάς αὐτός ἐστὶ καί ὁ καταβάς» (Ἐφεσ. δ' 19). Ἀνέβηκε, γιά νά μᾶς ἀνεβάσῃ. «Συνήγειρεν ἡμᾶς καί συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Ἐφεσ. β' 6).

• Ὁ ἅγιος ζῆ ἐλεύθερα τήν εὐλογημένη ἐξάρτησι τοῦ Σταυροῦ. Δέν γίνεται δοῦλος τῶν παθῶν. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Οὐχ ἡ σωματικὴ δουλεία

βλάπτει, ἀλλ' ἢ τῆς ἀμαρτίας. Οὐδείς σε οὐδέν ἀδικῆσαι δυνήσεται, ἀδούλωτον ἔχοντα τό ἦθος. Ἄν δέ ταύτης ἦς δοῦλος, κἂν μυριάκις ἐλεύθερος ἦς, οὐδέν ὄφελός σοι τῆς ἐλευθερίας. Τί γάρ ὄφελος, εἶπέ μοι, ὅταν ἀνθρώπῳ μὲν μή δουλεύης, τοῖς δέ πάθεσι σαυτὸν ὑποκατακλίνης;» (Ε.Π.Ε. 18,540). Μετάφρασις: Δέν βλάπτει τόσο ἡ σωματική δουλεία, ὅσο ἡ δουλεία τῆς ἀμαρτίας. Κανένας δέν θά μπορέση σέ τίποτε νά σέ ἀδικήση, ἂν ἔχης ἀδούλωτο φρόνημα. Ἄν ὅμως εἶσαι δοῦλος τῆς ἀμαρτίας, καί ὅταν εἶσαι ἐλεύθερος, κανένα ὄφελος δέν ἔχεις ἀπό τήν ἐξωτερική ἐλευθερία σου. Πές μου Ποιό τό ὄφελος, ὅταν δέν εἶσαι μὲν δοῦλος ἀνθρώπου, ἀλλά ὑποδουλώνης τόν ἑαυτό σου στά πάθη;

—Θά σοῦ βάλω Σταυρό, ψιθυρίζει στόν ἅγιο ὁ Χριστός. Τόν δέχεσαι;

—Νά εἶναι εὐλογημένο. Ἄλλωστε ἄλλος τρόπος δέν ὑπάρχει. Ἔτσι εἶπες: «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀράτω τό Σταυρόν αὐτοῦ» (Μάρκ. 8/34).

• Πονάει, δοκιμάζεται καί ὁ ἅγιος. Μά ἀγόγγυστα.

—Τόν διάλεξα, γιατί μέ διάλεξε. Ὁ δικός μου Σταυρός εἶναι μικρός καί ἐλαφρός. «Ἴμμιτασιόν», ἀπομίμησις τοῦ μεγάλου Σταυροῦ.

—Σέ εὐχαριστῶ, Χριστέ, γιά τό σταυρό, πού μοῦ χάρισες. Δέν ζητῶ ἀποκαθηλωσι ἀπό τό καθῆκον. Οἱ ἐντολές σου εἶναι κάποτε σταυρός. Μά πάντα εὐλογημένος.

• Πίσω ἀπό τόν ἅγιο ἔρχεται ἄλλος σταυροφόρος. Καρφωμένος καί αὐτός. Πονάει στό σῶμα, πονάει καί στήν ψυχή. Πονάει ἡ ἐλευθερία του. Συμπαραλιασμένα τά φτερά της. Κόλλησε στήν ἀμαρτωλή ἐξάρτησι.

Υποφέρει φρικτά. Σταυρός, μά εἶναι Στραβός ὁ σταυρός, γιατί δέν τόν ἔφτιαξε ὁ Χριστός στό ἐργαστήρι τῆς ἀγάπης Του. Τόν ἔφτιαξε μόνος του στό ἐργαστήρι, πού λέγεται, τό κέφι μου, τό γούστο μου, τό μεράκι μου, τό πάθος μου!

• Πίσω καί ἀπό αὐτόν ἔρχονται καί

ἄλλοι. Κρατᾶνε στά χέρια τους σταυρούς. Μά εἶναι ὄλοι Στραβοί.

Ὅταν μέ τό Σταυρό στό χέρι προσφέρης καί θυσιάζεσαι, κατέχεις τόν εὐλογημένο Σταυρό.

Ὅταν μέ τό Σταυρό στό χέρι ὀργανώνης Σταυροφορίες θρησκευτικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, τότε ὄλοι οἱ Σταυροί στά χέρια καί στό σῶμα τῶν Σταυροφόρων εἶναι Στραβοί σταυροί. Στραβοί, ὄργανα μίσους, ὄχι ἀγάπης καί ἀδελφωσύνης.

Μπορεῖ ν' ἀλλάξη;

—Δέν μπορεῖ νά γίνῃ ὁ Στραβός σταυρός, Σταυρός εὐλογημένος;

• Μπορεῖ. Βλέπω μιά γυναίκα, πού μπορεῖ καί θέλει νά ἐπεμβῆ, νά ἰσιώσῃ τό Σταυρό. Εἶναι ἡ μετάνοια. Αὐτή καί τό πιό πικρό τό μεταβάλλει σέ γλυκό.

Τό δάκρυ, πού εἶναι μαρτύριο, τό μεταστοιχειώνει καί τό κάνει εὐλογημένο δάκρυ. Τό ἀκούσιο μαρτύριο τῆς συνειδήσεως τό μεταβάλλει σέ εἰσιτήριο γιά τή βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἡ μετάνοια δέν εἶναι ἀνθρώπινη παρηγορία. Δέν εἶναι κερασάκι γλυκό πάνω σέ πικραγουριά. Εἶναι πόνος πάνω στήν ἐλπίδα τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως.

• Κάνουμε τή ζωή μας δύσκολη, σκολιά, σκληρῆ καί ἀσήκωτη. «Δέν εἶναι τό βουνό μπροστά σου πού σέ καταβάλλει· εἶναι τό χαλίκι στό παπούτσι σου».

• Συνηθίσαμε στήν εὐμέρεια καί ξεχνᾶμε τήν παιδαγωγική σημασία, πού ἔχουν οἱ δυσκολίες. «Εἰσέλθετε διά τῆς στενῆς πύλης» (Ματθ. 7/13).

Λέει μιά ξένη παροιμία: «Ἡ ἀντιξοότητα δημιουργεῖ ἀνθρώπους καί ἡ εὐημερία δημιουργεῖ τέρατα».

• Κάνουμε τή ζωή μας δύσκολη. Τό πιό φρικτό: Δέν θά ἀποκαθηλωθοῦν μερικοί ποτέ ἀπό τοὺς Στραβοὺς σταυρούς. Λέει ὁ Χρυσόστομος: «Ὀψόμεθα σιδήρου χαλεπώτερα δεσμά περικειμένην τήν ψυχὴν» (Ε.Π.Ε. 9,458). Μετάφρασις: Θά δοῦμε δεσμά, πολύ χειρότερα ἀπ'τά σιδερένια, πού τήν ψυχή ἀλυσοδέουν.

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκης

23 Ὀκτωβρίου - Ἰακώβου ἀδελφοθέου Καθολικός διδάσκαλος

Καθολική Ἐπιστολή

● Καθολική εἶναι καί λέγεται καί ἡ Ἐκκλησία. Κακῶς χαρίσαμε στους Παπικούς τόν ὄρο «Καθολικοί». Καθολικοί εἶναι οἱ Ὀρθόδοξοι. Ἔτσι ὁμολογοῦμε στό Σύμβολο τῆς Πίστεως: «*Εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν*».

● Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἓνα στενό κύκλωμα («γκέτο») ἀνθρώπων. Εἶναι ἡ κοινωνία μέ παγκόσμιες διαστάσεις, πού γίνονται ἀποδεκτοί ὄλοι οἱ ἄνθρωποι.

● Εἶναι τόσο μεγάλη ἡ Ἐκκλησία, ὥστε τούς χωράει ὄλους.

● Ἄλλ' εἶναι καί τόσο στενή ἡ πύλη τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε μόνο ἓνας – ἓνας μπορεῖ νά περάση. Μόνο ὁποῖος ὡς πρόσωπο θέλει νά πιστέψῃ στήν Ἐκκλησία καί νά ζήσῃ μέ τίς ἀρχές τῆς, μόνο αὐτός ἀνήκει στήν Ἐκκλησία. Ἄλλ' ὄλοι ἔχουν δικαίωμα νά εἰσπράξουν τήν ἐν Χριστῷ σωτηρία. Ὅλοι ἔχουν δυνατότητα ν' ἀποδεχτοῦν τό μήνυμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἄρα γιά ὄλους εἶναι ἡ Ἐκκλησία, Καθολική.

● Ἡ Καθολική Ἐπιστολή τοῦ Ἰακώβου ἤδη ἀπό τό προοίμιό τῆς φαίνεται πῶς ἀπευθυνόταν κυρίως στους ἕξ Ἰουδαίων χριστιανούς.

Γι' αὐτό μαζί μέ τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου συναποτελοῦσε τήν Καινή Διαθήκη γιά τούς χριστιανούς πού προέρχονταν ἀπ' τούς Ἰουδαίους, ὅπως οἱ Ἐπιστολές τοῦ Ἰωάννου καί τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰωάννου συναποτελοῦσαν τήν Καινή Διαθήκη γιά τούς ἕξ ἐθνῶν χριστιανούς.

Σύντομα ὁμως ὄλα τά βιβλία τῆς Και-

νῆς Διαθήκης ἐνώθησαν σέ ἓνα σύνολο. Καί ἀπευθύνονται σέ ὄλους τούς πιστούς, ἀνεξαρτήτως προελεύσεως.

● Ἡ Ἐπιστολή τοῦ Ἰακώβου εἶναι χρονικά ἀπό τά πρῶτα βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης. Γράφτηκε μεταξύ 55 καί 60 μ.Χ.

Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφοθέος

Μέ τό ὄνομα Ἰάκωβος εἶναι γνωστοί τρεῖς στήν Καινή Διαθήκη.

● Ὁ ἓνας εἶναι Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ζεβεδαίου, ὁ ἀδελφός τοῦ Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ. Μαρτύρησε πρῶτος ἀπό τούς Ἀποστόλους, τό 44 μ.Χ. (Πράξ. ιβ' 2).

● Ἄλλος Ἰάκωβος εἶναι ὁ τοῦ Ἀλφαίου, ὁ υἱός τοῦ Ἀλφαίου, πού ἀνήκει καί αὐτός στόν ἀριθμό τῶν Δώδεκα.

● Τρίτος Ἰάκωβος εἶναι ὁ Ἀδελφοθέος, ὁ ὁποῖος συγκαταριθμεῖται στους λεγομένους «ἀδελφούς» τοῦ Κυρίου.

Εἶναι χρήσιμο νά ποῦμε μερικά πράγματα γιά τούς «ἀδελφούς» τοῦ Χριστοῦ, διότι αἰρετικοί ἐκμεταλλεύονται αὐτή τήν ὀρολογία στήν Καινή Διαθήκη.

Ἰσχυρίζονται, ὅτι τάχα ἡ Παναγία ἀπέκτησε καί ἄλλα παιδιά μετά τή γέννησι τοῦ Ἰησοῦ. Ἀρνοῦνται, δηλαδή, τήν ἀειπαρθενία τῆς Θεοτόκου Μαρίας.

Οἱ Ὀρθόδοξοι δεχομαστε, ὅτι ἡ Παναγία ἦταν Παρθένος πρῖν ἀπό τή γέννησι, ἔμεινε Παρθένος κατά τή γέννησι καί παρέμεινε ἕως τέλους Παρθένος. Ἀειπαρθενός!

Δέν μποροῦσε νά γίνῃ διαφορετικά. Ἡ Παναγία εἶναι ἡ πύλη, πού εἶδε ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ (ιδ' 1-3), πού ἦταν κλεισμένη καί παρέμεινε κλεισμένη, διότι μόνο Κύ-

ριος ὁ Θεός πέρασε ἀπὸ αὐτήν. Μιά ὑπαρξίς, πού φιλοξένησε τὸ σαρκωμένο Λόγο, δὲν θὰ ἦταν δυνατόν ὕστερα ν' ἀκολουθήσει τὸ συνήθη ἀνθρώπινο δρόμο. Παρέμεινε ἀμόλυντη, ἀειπαρθένος.

● Καί οἱ «ἀδελφοί» τοῦ Χριστοῦ;

Πρόκειται εἴτε γιὰ παιδιά τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ γάμο πρὶν ἀπὸ τὴ μνηστεία μέ τὴν Παρθένο Μαρία, εἴτε γιὰ πρῶτα ἐξαδέλφια τοῦ Ἰησοῦ.

● Ὁ Ἰωσήφ εἶχε παιδιά τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰούδα. Ὁ ἀδελφός του, ὁ Κλωπᾶς, εἶχε παιδιά τὸν Ἰάκωβο τὸ μικρό, τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸ Συμεών.

● Καί οἱ δύο εἶχαν καὶ θυγατέρες.

Ἔτσι ὡς «ἀδελφοί» τοῦ Ἰησοῦ λογίζονται ὅλοι αὐτοὶ πού ἀναφέραμε. Ζοῦσαν πάντως μαζί μέ τὸν Ἰησοῦ στή Ναζαρέτ καί εἶχαν μαζί Του μεγαλώσει.

● Τρανή ἀπόδειξις, ὅτι δὲν ἦσαν παιδιά τῆς Παρθένου, εἶναι ἡ στάσις τοῦ Χριστοῦ στό Σ τ α υ ρ ὸ γιὰ τὴ Μητέρα Του. Ἄν εἶχε καὶ ἄλλα παιδιά ἢ Παναγία, τί τὸ φυσικώτερο νὰ ἐμπιστευόταν ὁ Χριστός τὴ Μητέρα Του σ' ἓνα ἀπὸ αὐτά; Ὅμως τὴν ἐμπιστεύεται στὸν Ἰωάννη, τὸν ἀγαπημένο Του Μαθητή. Λέει: «Ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου». Καί στή Μητέρα Του λέει: «Ἰδοὺ ὁ υἱός σου» (Ἰωάν. ιθ' 26-27).

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ μονογενὴς Υἱός τοῦ Πατρὸς ὡς Θεός, καί μονογενὴς Υἱός τῆς Μητρὸς, ὡς ἄνθρωπος.

Τὰ «ἀδέλφια» τοῦ Χριστοῦ, οἱ κατὰ σάρκα συγγενεῖς του, στήν ἀρχὴ δὲν Τὸν πίστευαν (Ἰωάν. ξ' 5). Κάποτε μάλιστα θέλησαν νὰ μοῦν ἐμπόδιο στήν εὐεργετικὴ Του πορεία! Θέλησαν νὰ Τὸν πιάσουν καὶ νὰ Τὸν περιορίσουν (Μάρκ. γ' 21). Ἄλλ' ἀργότερα ἐγιναν πιστοί, μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

● Μετὰ τὴν Ἀνάστασις ὁ Ἰάκωβος γίνεται στέλεχος τῆς πρώτης Ἐκκλησίας. Σ' αὐτὸ συνετέλεσε καὶ ἡ εἰδικὴ ἐμφάνισις τοῦ ἀναστημένου Ἰησοῦ στὸν Ἰάκωβο. Γι' αὐτὴ τὴν ἐμφάνισις κάνει λόγο ὁ Παῦλος στό κεφάλαιό τῆς Ἀναστάσεως (Α' Κορ. ιε' 7). «Ἔφθη Ἰακώβω», σημειώνει.

Ἔστερα βλέπουμε τὸν Ἰάκωβο στό ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅπου εἶναι συ-

ναγμένοι οἱ Ἀπόστολοι, ἡ Παναγία καὶ τὰ λίγα πρόσωπα πού ἀποτελοῦσαν τὴν ἀρχικὴ Ἐκκλησία (Πράξ. α' 14).

● Μετὰ φαίνεται ὡς ἓνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς «στόλους» τῆς Ἐκκλησίας (Γαλ. β' 9).

● Καί τέλος γίνεται πρῶτος Ἐπίσκοπος τῶν Ἱεροσολύμων. Στὴν Ἀποστολικὴ Σύνοδο πρέπει νὰ εἶχε ἡγετικὴ θέση. Ὅσα εἶπε (Πράξ. ιε' 13-21) φανεροῦν τὴ σχέση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μέ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη.

● Οἱ φανατικοὶ Ἰουδαῖοι δὲν ὑπέφεραν τὴ δρᾶσι τοῦ Ἰακώβου. Καί γι' αὐτὸ τὸν θανάτωσαν. Τὸν ἀνέβασαν πάνω στό περὺνιο, στή στέγη τοῦ Ναοῦ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸν γκρέμισαν κάτω. Ἡ μνήμη του τιμᾶται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας στίς 23 Ὀκτωβρίου.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ σέ πολλοὺς ναοὺς τελεῖται ἀρχαία λειτουργία τῆς Ἐκκλησίας μας, πού εἶναι γνωστὴ ὡς λειτουργία τοῦ Ἰακώβου. Ἐκεῖ βλέπουμε στοιχεῖα, πού ἐπικρατοῦσαν στή λατρευτικὴ σύναξι τῆς πρώτης Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐπιστολή του

Ὁ Ἰάκωβος ἦταν ἄνθρωπος «δίκαιος». Τρία τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ζωῆς του: Ἡ *Γραφή*, πού τὴν γνώριζε καλά καὶ τὴν μετέδιδε, ἡ *προσευχὴ*, καὶ ἡ *ἱεραποστολή*.

Ἡ Ἐπιστολή του εἶναι ἓνα ζωντανὸ κείμενο. Εἶναι διδαχὴ πρὸς τοὺς χριστιανούς. Ἀπὸ μιὰ ἀπλὴ ἀνάγνωσι καταλαβαίνουμε, ὅτι εἶναι συνένωσις δώδεκα μικροτέρων διδαχῶν, πού δίδασκε ὁ Ἰάκωβος.

● Κάθε διδαχὴ ἔχει τὸ θέμα τῆς.

● Εἶναι, δηλαδή, περίληψις δώδεκα κηρυγμάτων τοῦ Ἀδελφοθέου Ἰακώβου πρὸς τὸ ποίμνιό του.

● Ἐκεῖνο, πού χαρακτηρίζει τὸ ὕφος τῆς ὅλης Ἐπιστολῆς, εἶναι ἡ ζωηρότητα. Χρησιμοποιεῖ πλῆθος εἰκότων καὶ παραδειγμάτων ἀπὸ τὴ φύσι καὶ τὴν καθημερινὴ ζωὴ, γιὰ νὰ δείξῃ σπουδαῖες θεολογικὲς καὶ ἠθικὲς ἀλήθειες. Ἡ ὅλη Ἐπιστολή ἔχει ἀπλότητα, ζωηρότητα.

● Κάπου φαίνεται καὶ σκληρὸ τὸ ὕφος. Εἶναι ὁ ἀπεριτμητὸς λόγος τοῦ Θεοῦ.

π. Δ. Α.

Εὐλαβεῖς πρεσβύτεροι στή θριαμβεύουσα Ἐκκλησία

«Οἱ περιβεβλημένοι τὰς στολάς τὰς λευκάς τίνες εἰσὶ καὶ πόθεν ἦλθον;»

(Ἄποκ. ζ' 13)

(Τὸν τελευταῖο καιρὸ προστέθηκαν στοὺς πρεσβυτέρους γύρω ἀπὸ τὸ θρόνο τοῦ Κυρίου τρεῖς εὐλαβεῖς συμπρεσβύτεροι).

† Γεώργιος Καλακανίδας, ὁ ζηλωτὴς καὶ πονεμένος κληρικός

Μαθητὴς στή σχολή τοῦ πατρὸς Αὐγουστίνου Καντιώτου, παρέμεινε μαχητὴς μέχρι τέλους. Μαχητὴς στήν ἐκπαίδευσί, ὡς καθηγητὴς. Μαχητὴς στὸν ἄμβωνα, ὡς κήρυκας. Μαχητὴς στὸν λόνο, ὡς πατέρας, ὅταν τὸ στρατευμένο παιδί του βρῆκε τραγικό θάνατο σέ ἀτύχημα τῆς ἀεροπορίας. Μαχητὴς στὰ θέματα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας. Μαχητὴς στήν προσωπική του δοκιμασία (ἀρρώστια).

Ἐφυγε στὰ 74 χρόνια του. Ἐτάφη στήν πατρίδα του, τὸ Ἄργινο.

† Παναγιώτης Καψῆς ὁ πρῶος καὶ εὐαίσθητος πνευματικός

Πνευματικός γόνος τῶν ἱεραποστολικῶν προσπαθειῶν τῆς Ἀδελφότητος «Ζωή», σέ μεγάλη σχετικῶς ἡλικία στρατεύθηκε στήν παράταξι τῶν πρεσβυτέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ὅπου καὶ ἂν ὑπηρέτησε, στὸν

Τσακὸ (Ἀγ. Παρασκευῆς), στὸ Γενέσιο τῆς Νικαίας, στήν Αἴγινα, στὸν προσκυνηματικό ναὸ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, σέ Μοναστήρια τῆς νήσου, παντοῦ ἐνέπνεε τὸ σεβασμό.

Ἡ ἀποστολική του ἀγάπη συνδύαζε τὸ αὐστηρὸ καὶ τὸ ἐπιεικές, τὸ σοβαρὸ καὶ τὸ προσηγές, τὴν ἀγάπη καὶ τὴ σταθερότητα.

Μετά τὴν ἐκδημία τῆς πρεσβυτέρας του ἔλαμψε ἀκόμα περισσότερο ἡ ἀρετὴ του.

† Στέφανος Ἀβραμίδης ὁ ἀφανὴς τῶν Συνοδικῶν γραφείων

Ἦρθε νέος ἀπὸ τὴν Ἀμερική καὶ συνδέθηκε μὲ τὸν π. Αὐγουστῖνο Καντιώτη. Πιστός στὶς ἀρχές ἐκεῖνου. Νυμφεύθηκε μιὰ ἀπὸ τίς πολλές θυγατέρες τοῦ μακαριστοῦ π. Δημητρίου Παπαντῶνη. Πνευματικά καὶ ὑπηρεσιακά συνδεόταν μὲ τὸν μακαριστὸ ἐπίσκοπο Μελέτιο (Νικοπόλεως).

Ἐπὶ 40 χρόνια δέν ἔλειψε καθόλου ἀπὸ τὸ Συνοδικὸ Γραφεῖο Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων, ὅπου ἦταν Γραμματεὺς. Μὲ τὸν τρόπο του συγκρατοῦσε τὸ σῶμα τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ ἐπικίνδυνα οἰκουμενιστικά ἀνοίγματα.

Ἐφυγε στὰ 74 χρόνια του. Κηδεύθηκε στὸν ἱ. Ναὸ Ἁγίου Χαραλάμπους Ἰλισίων.

Θαῦμα καὶ πρᾶξις

«Πρᾶξις ἐστὶν οἰκειάς σπουδῆς κατόρθωμα· θαῦμα θείας δωρεᾶς χάρισμα. Πρᾶξις ἐστὶν ἀνθρωπίνων ἰδρώτων συντέλεσμα, θαῦμα θείας φιλοτιμίας ἐπίδειξις. Πρᾶξις ἐστὶν ἐκ τῆς ἡμετέρας προαιρέσεως τὴν ἀρχὴν ἔχουσα. Θαῦμα ἐκ τῆς τοῦ Θεοῦ χάριτος τὰ προοίμια λαμβάνειν».

Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 26,344-346

Μετάφρασις

Πρᾶξις καλὴ εἶναι κατόρθωμα τοῦ δικοῦ μας ἀγώνα. Θαῦμα εἶναι χάρισμα τῆς δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ. Πρᾶξις καλὴ εἶναι κατόρθωμα ἀνθρωπίνων ἰδρώτων. Θαῦμα εἶναι φανέρωσις τῆς θεϊκῆς ἀγάπης. Ἡ καλὴ πρᾶξις ξεκινάει ἀπὸ τὴ δική μας ἐλεύθερη προαίρεσι. Τὸ θαῦμα ξεκινάει ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Αυθαιρέσιες στό μυστήριο τοῦ Γάμου

Μέ τήν **ἄδεια τοῦ γάμου** ὁ ἐκκλησιαστικός λειτουργός, χωρίς νά τό ἔχη πολυβασανίση, εἶναι σάν νά προετοιμάζη καί τήν **ἐκδοσι τοῦ διαζυγίου** τοῦ γάμου. Φαντάζεστε **πολεοδομικό** γραφεῖο νά ἐκδίδη ἄδεια οἰκοδομήσεως σπιτιοῦ τόσο πρόχειρα, ὥστε νά μήν ἐξετάζη καθόλου, ἄν ὑπάρχη στατική μελέτη, ἄν μποροῦν νά ἐξευρεθοῦν τά κατάλληλα ὑλικά ἢ ἄν προβλέπωνται θεμέλια; Ἐνα τέτοιο πολεοδομικό γραφεῖο σέ λίγο καιρό θά ὑποχρεωθῆ νά ὑπογράψῃ τό **γκρέμισμα** τῆς οἰκοδομῆς. Ὑπάρχει δέ περίπτωσης, νά κληθῆ νά ἀναγνωρίσῃ **αὐθαίρετο** κτίσμα, μέ τήν καταβολή κάποιου προστίμου.

- **Οἰκοδομή** εἶναι ὁ γάμος, ἡ οἰκογένεια. Τέτοια προσοχή δίνεται ἀπό τοὺς πιστοὺς χριστιανούς γιά τό στερεώμά της, ὥστε χαρακτηρίζεται «κατ' οἶκον ἐκκλησία» (Ρωμ. ιστ' 5).

- Τίς περισσότερες φορές καλεῖται ἡ Ἐκκλησία, ὁ ἐπίσκοπος ἢ ὁ πρεσβύτερος, νά ἀναγνωρίσῃ τό **αὐθαίρετο κτίσμα**. Νά εὐλογῆσῃ, δηλαδή, μιὰ συμβίωσι προγαμιαίων σχέσεων, πού ἐντελῶς αὐθαίρετα ἔστησαν δυό πρόσωπα, χωρίς καμμιά οὐσιαστική ὑποδομή, χωρίς θεμέλια, μέ ἀπουσία τῶν ἀναγκαίων ὑλικῶν, χωρίς νά ἔχουν «τά πρὸς ἀπαρτισμόν» (Λουκ. ιδ' 28).

Καί ἀπό ἐδῶ ἀρχίζουν τά τρία **τραγικά Δ**, γιά τά ὁποῖα προειδοποιήσαμε, ὅτι θά μιλήσουμε στό παρόν.

- **Τό πρῶτο:** Τά οἰκογενειακά **δράματα**.

Ποιά πολεοδομία θά χορηγοῦσε ἄδεια νά σταθῆ οἰκοδομή χωρίς **θεμέλιο**; Ἐμεῖς τό κάνουμε ὡς γραφειοκρατική Ἐκκλησία. Ὅχι μόνο ἐκδίδουμε ἄδεια γάμου γιά ν' ἀναγνωρισθῆ μιὰ αὐθαίρετη συντροφική (πορνική) κατάστασις, ἀλλά καί δέν ἐξετάζουμε καθόλου ἄν ἔχῃ κάποιο θεμέλιο τό στήσιμο τῆς αὐθαίρετης γαμικῆς φωλιάς. Δέν ἐξετάζουμε, ἄν ὑπάρχῃ κάποια ἐγγύησις, γιά νά μὴ σωριαστῆ μέ τήν πρώτη μπόρα τό νέο σπιτικό.

Ὁ ποιμένας γιατί ὑπάρχει; **Γιά νά θεμελιώσῃ** τό οἰκοδόμημα τῆς ψυχῆς, ἐν προκειμένῳ, τό οἰκοδόμημα τῆς νέας οἰκογένειας πάνω στό θεμέλιο. Καί θεμέλιο εἶναι ἕνα: Ὁ Ἰησοῦς Χριστός. «*Θεμέλιον ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρά τόν κείμενον, ὅς ἐστιν Ἰησοῦς Χριστός*» (Α' Κορ. γ' 11).

- Τά οἰκογενειακά δράματα ξεκινοῦν ἀπό τήν ἄδεια γάμου, ὅταν ὁ λειτουργός τῆς Ἐκκλησίας καί οἱ «μελλόννυφοι» δέν ὁμοιάζουν μέ τοὺς «**φρόνιμους**» τῆς γνωστῆς παραβολῆς τοῦ Κυρίου. Ὁ φρόνιμος, λέει ὁ Χριστός:

Ἔχτισε τό σπίτι του πάνω στήν πέτρα (σέ γερό θεμέλιο).

Κατέβηκε δυνατή βροχή καί ὀρηκτικό ποτάμι (καταιγίδες στή ζωή).

Καί δέν ἔπεσε.

Γιατί; Ἔχει γερά θεμελιωθῆ (Ματ. ζ' 24-26).

- Καί τά δράματα ὄλο καί μεγαλώνουν μέσα σ' ἕνα γάμο, ὅπου δέν πρόσεξε ὁ ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας. Ἔσπευσε μέ ἐπιπολαιότητα νά εὐλογῆσῃ... **ἐρείπια!** Τά ἐρείπια, ὅσο καί ἄν εὐλογηθοῦν, παραμένουν ἐρείπια. Καί κάτω ἀπό τά ἐρείπια πλακωμένοι ἄνθρωποι, κάποτε μάλιστα μικρά παιδιά!

● Σέ ένα γάμο, πού ξεκινᾷ χωρίς Χριστό, χωρίς ὁμαλές, φυσιολογικές, ψυχολογικές καί πνευματικές προϋποθέσεις, γρήγορα ξεπροβάλλει τό ἄλλο Δ.

● Τό δεύτερο τραγικό Δ: **Διαστροφή.**

□ **Διαστροφή,** ὅταν ὁ ἕνας ἀπό τούς δυό ἢ καί οἱ δυό ἐπιδιώκουν **ἀνώμαλες** σεξουαλικές ἱκανοποιήσεις. Ἡ ἀγάπη εἶναι **ὁμορφη κοινωνία** μέσα στό γάμο. Δέν εἶναι **ἀκαθαρσία.** Τήν κοινωνία, ὡς ἔνωση σώματος καί ψυχῆς, τήν ἔχει καθορίσει κατά σοφῶ καί ὑγιή τρόπο ὁ δημιουργός Θεός. Ὁ Θεός χάρισε τό δῶρο τῆς **συζυγικῆς ἀγάπης,** τήν ἡδονή κατά τή φυσιολογική συνένωση τῶν συζύγων. Δέν ἐπιτρέπει ἀσύδωτες κτηνώδεις ἀπαιτήσεις.

Πολλές φορές ὁ πνευματικός, ἀκούγοντας φρικτές ἀνώμαλες ἀπαιτήσεις, ἰδίως τῶν ἀντρῶν, ἀναγκάζεται νά συστήσῃ τή σύζυγο: «*Νά ὑποχωρῆς καί στίς ἀνώμαλες ὁρέξεις τοῦ συζύγου σου, γιά νά μή γίνεται θηρίο καί νά μή σέ παρατήσῃ!*» Ἄραγε μιά τέτοια **ὑποχώρησις** μπορεῖ νά ἔχη σχέση μέ τήν ἐν Θεῷ ὑπομονή καί τή σύνεσι; Εἶναι γνωστό, ὅτι μέ τέτοιες ὑποχωρήσεις οὔτε ἡ γυναίκα ἀναπαύεται, ἀλλ' οὔτε καί ἡ θύελλα τῆς ἀκολασίας κοπάζει. Κάποτε δέ οἱ συνεχεῖς ὑποχωρήσεις **ἀποθρασύνουν** τίς δαιμονιώδεις ἀπαιτήσεις τοῦ ἀκόλαστου.

□ **Διαστροφή,** ὅταν ἡ ἡδονή τῆ σαρκικῆ ἐπαφῆ αὐτονομῆται καί ξεκόβεται τελείως ἀπό τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ.

Ἡ **ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας,** μέ τούς πολλούς καί ποικίλους τρόπους πού ἔχουν ἀνακαλυφθῆ, δέν ἀποτελοῦν ἀπλῶς διαστροφή, ἀφοῦ ἡ ἐρωτική πράξις δέν τελεῖται φυσιολογικά, δέν συνιστᾷ ἀπλῶς ἁμαρτία, ἀλλά φανερῶνει ὀλιγοπιστία, κάποτε καί πλήρη **ἀπιστία.**

Μεγάλη ἡ εὐθύνη πολλῶν πνευματικῶν, πού ἀνέχονται (καί δικαιολογοῦν!) τή διαστροφή τῆς ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας.

Τά πολλά παιδιὰ εἶναι **πρόβλημα,** πού τό λύνει ὁμως ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ἡ ὀλιγοπαιδεία, λόγω ἀποφυγῆς ἢ λόγω ἐκτροπῶσεων, εἶναι **τραγωδία φρικαλέα.**

● Ὑστερα ἀπό τό τραγικό Δ, τά **δράματα,** ὕστερα ἀπό τό δεύτερο τραγικό Δ, τή **διαστροφή** στό γάμο, ἐρχεται ὡς ἀποκορυφωμα τό τρίτο τραγικό Δ, τά **Διαζύγια.**

□ Μέ ὄση εὐκολία ὑπογράφει ὁ ἐκκλησιαστικός λειτουργός ἄδεια ἀναγνωρίσεως αὐθαιρέτων (ἄδεια γάμου), μέ τήν ἴδια εὐκολία ὑπογράφει καί τήν **ἄδεια γκρεμίσματος τῆς ἐκκλησίας.** Κάθε οἰκογένεια εἶναι μιά ἐκκλησία.

Μέ τό πρῶτο φάλτσο τοῦ ψάλτη ἢ μέ τήν πρώτη ἀπροσεξία τοῦ παπα ἢ μέ τήν πρώτη ρωγμή στόν τοῖχο ἢ μέ τό πρῶτο ξεθώριασμα τῆς εἰκόνας δέν γκρεμίζουμε τό Ναό. Τόν στερεώνουμε καί τόν εὐπρεπίζουμε.

□ Ὁ νόμος τοῦ **Κράτους** δίνει δυνατότητα διαζυγίου καί χωρίς καμμιά ἀφορμή. Ὁ Νόμος ὁμως τοῦ **Εὐαγγελίου** δέν διαλύει τό Γάμο, παρά μόνο γιά λόγο **μοιχείας** (Ματθ. ε' 32). Γιατί σήμερα οἱ ἐπίσκοποι συντονίστηκαν φοβικά καί δουλικά μέ τό νόμο τοῦ Κράτους καί ὑπογράφουν **ἀντιευαγγελικά διαζύγια;**

□ Ἡ Ἐκκλησία δέν γκρεμίζει ἐκκλησίες. Νουθετεῖ, παρακαλεῖ καί δέεται:

—Στερέωσε, Κύριε, τήν ἐκκλησία, τήν οἰκογένεια.

—Θεμελίωσε τίς σχέσεις τῶν συζύγων μέ τήν ἀγάπη Σου καί τήν ὑπομονή τῆς χάριτός Σου.

—Ἀγίασε τίς σχέσεις κάθε χριστιανικοῦ γάμου.

—Εὐλόγησε, πρό παντός, τούς καρπούς τοῦ γάμου, νά εἶναι δικά Σου παιδιά!

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ 'Η προσφορά τής έλεημοσύνης

Β' Κορ. ν' 3-7

'Εκούσια προσφορά (στ. 3)

υνεχίζει ό Παύλος τό εγκώμιο τής έλεημοσύνης τών Μακεδόνων. Ἀξιοπρόσεκτα στοιχεῖα μιᾶς χριστομίμητης έλεημοσύνης. Κι έπειδή ό Σατανᾶς ἔχει δέσει τά χέρια πολλῶν λεγομένων χριστιανῶν μέ τίς χειροπέδες τής φιλαργυρίας καί τήν καρδιά τους τήν ἔχει κλειδώσει μέ τήν ἀμπάρα τοῦ ἀτομισμού, γι' αὐτό ἄς δώσουμε ἰδιαίτερη προσοχή καί στά ἐπόμενα εγκώμια τής έλεημοσύνης τών Μακεδόνων.

● Προσέφεραν αὐθόρμητα. Κανείς δέν τούς ζήτησε νά ενεργήσουν τή «λογία», πού συνήθως ὠργάνωνε ό Παύλος γιά τούς φτωχοῦς ἄλλων τοπικῶν ἐκκλησιῶν, καί ἰδίως τών Ἱεροσολύμων. Καταθέτει τή μαρτυρία του ό Παύλος, ὅτι αὐθαίρετα κινήθηκαν οἱ Μακεδόνες: «Ὅτι κατά δύναμιν, μαρτυρῶ, καί ὑπέρ δύναμιν, αὐθαίρετοι» (στ. 3). Στήν ἀπλοελληνική: «Διότι συμφῶνως πρός τήν οικονομική τους δύναμι, βεβαιῶνα, καί παραπάνω ἀπό τήν οικονομική τους δύναμι πρόσφεραν μέ δική τους πρωτοβουλία».

Νά κι ἓνα αὐθαίρετο, πού εἶναι ὄχι ἀπλῶς νόμιμο, ἀλλά θεϊκό. Καί ό Θεός αὐθαίρετα κινήθηκε γιά τή σωτηρία μας. «Αὐτεπάγγελτος» ἦλθε.

Αὐθαίρετα! Χωρίς ἐξωτερική πίεσι, χωρίς καμμία προτροπή. Τό ἐκούσιο τής σταυρικής θυσίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ πιό δυνατή προτροπή γιά κάθε ἐκούσια προσφορά, γιά κάθε αὐθόρμητη κίνηση ἀγάπης, γιά κάθε «αὐθαίρετη» ἀποταγή τοῦ κόσμου καί ὑποταγή στό ἔργο τοῦ Θεοῦ.

● Προσέφεραν ὄχι κατά δύναμι, ἀλλά «ὑπέρ δύναμιν!» Συνήθως λέμε:

—Ὅ, τι μπορῶ, θά κάνω. Τίς δυνάμεις μου τίς διαθέτω στήν ὑπηρεσία τής ἱεραποστολῆς.

Ἄλλο πάνω ἀπ' τίς δικές μου δυνάμεις εἶναι ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ. Τά ἀδύνατα στά ἀνθρώπινα μέτρα, γίνονται δυνατά. Πρόκειται

γιά τήν «ὑπερβολήν τής δυνάμεως», γιά τήν ὁποία μίλησε ό Παῦλος σέ προηγούμενο κεφάλαιο τής Ἱεραποστολῆς (Β' Κορ. δ' 7).

Μέσα στόν ἄνθρωπο κρύβονται δυνάμεις, πού σέ κάποια στιγμή ὑπερβατικῆς ἀγάπης, ἐκδηλώνονται. Ἦ, καλύτερα, μέσα μας, ὅταν κρύβεται ἡ πίστις, ενεργοῦμε «ὑπέρ δύναμιν!» Αὐτό ἄς τό πειραματιστοῦμε μέ τήν έλεημοσύνη.

Ἔνα ζητᾶνε; Δύο νά δίνουμε. Χίλια ἀπαιτοῦνται; Δύο χιλιάδες νά δίνουμε. Ἔτσι θά πατάσουμε τήν τσιγγουνιά μας.

Διακονία σέ ἁγίους (στ. 4)

Ἄλλος λόγος εγκωμίου τής έλεημοσύνης τών Μακεδόνων: Δέν τούς παρακάλεσαν ἄλλοι, γιά νά προσφέρουν βοήθεια. Ἐκεῖνοι παρακάλεσαν τόν Παῦλο, νά ἐπιτρέψη νά ενεργήσουν ἔρανο ἀγάπης καί φιλανθρωπίας γιά τούς χριστιανούς τών Ἱεροσολύμων. «Μετά πολλῆς παρακλήσεως δεόμενοι ἡμῶν τήν χάριν καί τήν κοινωνίαν τής διακονίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους» (στ. 4). Στήν ἀπλοελληνική: «Καί μέ πολλές παρακλήσεις μᾶς ζητοῦσαν νά τοὺς ἐπιτρέψουμε τήν προσφορά καί τή μετάδοσι γιά τή βοήθεια πρός τοὺς ἁγίους (τοὺς χριστιανούς τῆς Ἱερουσαλήμ).»

Ὅπως παρακαλεῖ ό ἄλλος νά τοῦ βροῦμε δουλειά, ἔτσι καί οἱ χριστιανοί παρακαλοῦσαν τόν Παῦλο νά τοὺς κάνει τό κατήρι. Νά τοὺς δώσῃ τήν ἄδεια, νά ἐλεήσουν.

Χρειάζοταν τέτοια ἄδεια; Ναί, διότι ό Παῦλος γνώριζε πόσο ἐμπερίστατοι ἦσαν οἱ χριστιανοί τῆς Μακεδονίας. Ἄλλά κι ἐκεῖνοι γνώριζαν τί μεγάλο δῶρο εἶναι ἡ κοινωνία τῆς ἀγάπης! Τί μεγάλη εὐκαιρία εἶναι ἡ διακονία!

● Ὅταν βλέπης τόν Ἰησοῦ νά διακονῆ τοὺς ἁμαρτωλοῦς, νά πεθαῖν «ὑπέρ ἁμαρτωλῶν» (Ρωμ. ε' 8), αἰσθάνεσαι ξεχωριστή τιμή νά προσφέρῃς κάτι στοὺς «ἁγίους», στοὺς ἀδελφοῦς σου.

• Όταν ξέρης, ότι αυτή η διακονία σου, η έλεημοσύνη, έχει την αναφορά της στο πρόσωπο του Χριστού, τότε εξηγεῖται το γιατί παρακαλούσαν οι χριστιανοί της Μακεδονίας να τους επιτραπῆ να διακονήσουν το Χριστό, να προσφέρουν την έλεημοσύνη τους στους χριστιανούς.

Κάποτε παρακαλούσαν την Ἐκκλησία, να προσφέρουν και να προσφερθῶν. Τώρα παρακαλεῖ ἡ Ἐκκλησία γιά έλεημοσύνη και δίνουν ψίκουλα.

Συνοψίζει ο ἱερός Χρυσόστομος τούς λόγους, γιά τούς οποίους ἐγκωμιάζεται ἀπό τόν Παῦλο ἡ έλεημοσύνη τῶν Μακεδόνων: «“Υπέρ δύναμιν”. Δηλαδή, πρόσφεραν (οἱ Μακεδόνες) περισσότερα ἀπό ὅσα μπορούσαν. Δηλαδή, ξεχείλισε ὁ πλοῦτος τῆς γενναιοδωρίας τους. Ἡ, καλύτερα, ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλά και μ’ ὅλα τά ἐπόμενα τό δηλώνει αὐτό. Λέει: Πρόσφεραν αὐθόρμητα. Νά κι ἄλλη υπερβολική τους ἐνέργεια. Μέ πολλές παρακλήσεις. Νά και τρίτη και τέταρτη. Μᾶς παρακαλοῦσαν. Νά και πέμπτη. Παρακαλοῦσαν, ἄν και βρίσκονταν μέσα στή θλίψη και τή φτώχεια. Νά και ἔκτ. Και ἡ ἑβδόμη: Πρόσφεραν μέ πολλή γενναιοδωρία» (Ε.Π.Ε. 19,440).

Προσφορά ἑαυτοῦ (στ. 5)

Πότε προσφέρει κανείς γιά τήν ἀγάπη;

• “Όταν πιστεῦν σ’ Ἐκεῖνον, πού εἶναι ὁ προσφέρων και προσφερόμενος», ὁ «ἑαυτόν ἀνενέγκας» (Ἐβρ. ζ’ 27). Δέν προσέφερε τά δικά Του ἀπλῶς. Προσέφερε τόν ἑαυτό Του.

• “Όταν ἐκούσια ἔχη ἀκολουθήσει τό Χριστό και ἔχη ἀπαρνηθῆ τόν ἑαυτό του. Ἐδῶ βρίσκεται ἕνας ἐπί πλέον λόγος, πού ὁ Παῦλος ἐγκωμιάζει τούς χριστιανούς τῆς Μακεδονίας. Ἐδιναν τά χρήματά τους, διότι εἶχαν δώσει τόν ἑαυτό

τους. *«Καί οὐ καθὼς ἠλλίσσαμεν, ἀλλ’ ἑαυτοῦς ἔδωκαν πρῶτον τῷ Κυρίῳ και ἡμῖν διά θελήματος Θεοῦ»* (στ. 5). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Καί δέν ἔδωσαν μόνον ὅπως περιμέναμε, ἀλλά πρῶτα ἔδωσαν τούς ἑαυτούς τους στόν Κύριο και σέ μᾶς συμφώνως πρός τό θέλημα τοῦ Θεοῦ».*

Προηγουμένως μίλησε γιά «ὑπέρ δύναμιν» προσφορά. Τώρα μιλάει γιά «παρ’ ἐλπίδα» προσφορά. Σάν να τούς λέν:

–Περιμέναμε να προσφέρετε κάτι. Μά ἐσεῖς τό παρακάνετε. Ἐνέλιπτε ἡ ἐπιμονή σας στήν έλεημοσύνη. Και πῶς θά μπορούσε να γίνῃ διαφορετικά, ἀφοῦ δέν ἀνήκετε πιά στόν κόσμο, ἀλλ’ ἔχετε παραδώσει τόν ἑαυτό σας στό Θεό;

Ἐποῖος δίνει τό μείζον, θά ὑπολογίσῃ τό ἔλασσον; Ἐποῖος προσφέρει μέ χαρά τό δικό του, τήν καρδιά του, τή βούλησί του, τή ζωή του, δέν θά προσφέρῃ τά ξένα; Τά ὑλικά δέν εἶναι δικά μας. Ἐπλῶς περνᾶνε ἀπ’ τά χέρια μας, γιά να χρησιμοποιοῦν γιά τίς ἀνάγκες μας και να κατατεθῶν στήν τράπεζα τῆς έλεημοσύνης.

Ἐο χριστιανός ἔχει λογική στήν ὑπέρ λόγον έλεημοσύνη:

–Κύριε! Σοῦ ἀνήκουμε. Δέξε μας. Δέξε τήν ταπεινή μας ὑπαρξί στή διακονία τοῦ ἔργου Σου.

–Πάρε τόν ἑαυτό μας και μετὰτρεπέ τον σέ δοχεῖο τῆς δικῆς Σου χάριτος.

–Κύριε! Ὅλα Σοῦ ἀνήκουν. Ὅλα! Τίποτε δέν εἶναι δικό μας, παρά μόνο οἱ ἁμαρτίες μας. Ὅλα τ’ ἄλλα δικά Σου εἶναι. Ἐπίτρεπέ μας να Σοῦ τά προσφέρουμε. «Τά Σά ἐκ τῶν Σῶν Σοί προσφέρουμεν».

–Ἐν δέν Σοῦ τά προσφέρουμε ὅλα, και τό χρῆμα και τό χρόνο και τό μυαλό και τήν καρδιά και τά χαρίσματά μας, ὅπωςδήποτε θά τά χάσουμε και θά χαθοῦμε. Ἐν Σοῦ τά δώσουμε, εἴμαστε σίγουροι, πῶς θά κερδίσουμε πολύ περισσότερα!

Τότε και τώρα

«Οὔτος ὁ καιρός μετανοίας, ἐκεῖνος κρίσεως. Οὔτος τῶν ἀγῶνων, ἐκεῖνος τῶν στεφάνων. Οὔτος κόπου, ἐκεῖνος ἀνέσεως. Οὔτος καμάτου, ἐκεῖνος ἀνταποδόσεως».

Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 30,318

Μετάφρασις

Ἐο τωρινός καιρός εἶναι γιά μετάνοια. Ἐκεῖνος εἶναι γιά τήν κρίσι. Αὐτός εἶναι γιά ἀγῶνες, ἐκεῖνος γιά τά στεφάνια. Αὐτός γιά κόπο, ἐκεῖνος γιά ἄνεσι. Αὐτός γιά κούρασι, ἐκεῖνος γιά ἀμοιβή.

● Μέ τίν ἐλεημοσύνη δέν κάνεις. Κερδίζεις. Καί δέν κερδίζεις μόνο ἐδῶ. Κυρίως κερδίζεις τήν ἀνεκτίμητη περιουσία τῆς ἐπουράνιας δόξας. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἐλεημοσύνη ἐστίν, ὅταν μετά προθυμίας γίνηται, ὅταν μετά δαφιλείας, ὅταν μὴ νομίσης δίδοναι, ἀλλά λαμβάνειν, ὅταν ὡς εὐεργετούμενος, ὅταν ὡς κερδαίνων καί μὴ ἀπολλύς*» (Ε.Π.Ε. 19,446). Μετάφρασις: Ἐλεημοσύνη εἶναι, ὅταν τίν κάνης μέ προθυμία, ὅταν τίν κάνης μέ γενναιοδωρία, ὅταν δέν νομίσης ὅτι δίνεις, ἀλλ' ὅτι παίρνεις, ὅταν τίν κάνης σάν νά σέ εὐεργετοῦν, σάν νά κερδίζης, σάν νά μὴ κάνης.

● Ἐφοσιώνονται στό Θεό! Αὐτό εἶναι κάτι τό ἀφηρημένο. Τό συγκεκριμένο εἶναι: Ἐφοσιώνονται στό Θεό καί στήν Ἐκκλησία: «*Ἐαυτούς ἔδωκαν πρῶτον τῷ Κυρίῳ καί ἡμῖν διά θελήματος Θεοῦ*» (στ. 5).

Ἡ διακονία γίνεται μέ εὐλογίες τοῦ πνευματικοῦ πατρός. Ὁ πιστός ἐπιλέγει τόν πνευματικό, ὅπου ἐμπιστεύεται τήν ἀφιέρωσή του. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει συγκεκριμένους ποιμένες, μέ εἰδικές ἀποστολές.

Σέ πέρας ἡ ἐλεημοσύνη (στ. 6)

Ἡ ἀγάπη τῶν Μακεδόνων πρέπει νά γίνῃ ἀγάπη ὅλων, καί τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου. Ἄλλωστε καί ἡ πρώτη του Ἐπιστολή μέ τίν προτροπή γιά ἐλεημοσύνη, γιά τή λεγόμενη «*λογία*», καταλήγει: «*Περί δέ τῆς λογίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους, ὡσπερ διέταξα ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Γαλατίας, οὕτω καί ὑμεῖς ποιήσατε*» (Α' Κορ. 1στ' 1).

Φαίνεται δέ, ὅτι ὁ Τίτος, ὡς ἀπεσταλμένος τοῦ Παύλου, ἤδη εἶχε ἀρχίσει τό ἔργο τῆς συλλογῆς χρημάτων γιά φιλανθρωπία. Τώρα, πού μπροστά τους ἐμφάνισε τίν ἐλεημοσύνη τῶν Μακεδόνων, παρακαλεῖ νά συνεχισθῇ καί νά ὀλοκληρωθῇ τό ἔργο τῆς ἀγάπης. «*Εἰς τό παρακαλέσαι ἡμᾶς Τίτον, ἵνα καθὼς προενηήξατο οὕτω καί ἐπιτελέσῃ εἰς ὑμᾶς καί πῖν χάριν ταύτην*» (στ. 6). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Ἔτσι (γιά νά μὴν ὑστερήσετε σεῖς) παρακαλέσαμε τόν Τίτο, ὅπως κατά τό παρελθόν ἔκανε πῖν ἀρχή, ἔτσι ἐπίσης νά φέρῃ σέ πέρας μεταξὺ σας καί αὐτό τό ἔργο τῆς φιλανθρωπίας*».

● Ἐπιμένει ὁ μέγας Ἀπόστολος στό νά ἐπιμένουν στά καλά ἔργα. Αὐτά γίνονται αἰτία νά δοξάζεται ὁ Θεός. Ἡ ἐλεημοσύνη ἐξομοιώνει τόν ἄνθρωπο μέ τό Θεό.

Ὅπως ὁ Θεός δέν κουράζεται νά μᾶς ἐλεῖ, νά χαρίζῃ τόν ἥλιο Του, τόν ἀέρα, τό νερό, τή ζωή, τήν ἄφειση τῶν ἁμαρτημάτων μας, ἔτσι κι ὁ χριστιανός.

Κάποτε σάν νά κουραζώμαστε. Λέμε:

—*Μέχρι πότε;*

Ἡ ἀπάντησις:

—*Ὅσο ζοῦμε.*

Ἡ καρδιά δέν κουράζεται νά χτυπᾷ. Κι ὁ χριστιανός δέν κουράζεται νά προσφέρῃ καί νά προσφέρεται. «*Τό καλόν ποιοῦντες μὴ ἔκκακῶμεν (ἄς μὴ κουραζώμαστε)*» (Γαλ. στ' 9).

● Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι δῶρο ὄχι στόν ἐλεούμενο, ἀλλά στόν ἐλεοῦντα.

Μέ τό παραπάνω (στ. 7)

Γιά νά τοὺς φιλοτιμήσῃ ὁ Παῦλος στή συνέχισι τοῦ ἔργου τῆς φιλανθρωπίας, τοὺς ἀπαριθμᾷ σέ πόσα πράγματα, μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ φάνηκαν σπουδαῖοι. Ἔτσι πρέπει νά φανοῦν καί στή φιλανθρωπία. «*Ὡσπερ ἐν παντί περισσεύετε, πίστει καί λόγῳ καί γνώσει καί πάσῃ σπουδῇ καί τῇ ἐξ ὑμῶν ἐν ἡμῖν ἀγάπῃ, ἵνα καί ἐν ταύτῃ τῇ χάριτι περισσεύετε*» (στ. 7). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Ὅπως δέ σέ ὅλα ὑπερέχετε, σέ πίστι, καί σέ λόγο, καί σέ γνώσι, καί σέ κάθε φροντίδα, καί στήν ἀγάπῃ σας γιά μᾶς, ἔτσι νά ὑπερέχετε καί σ' αὐτό τό ἔργο τῆς φιλανθρωπίας*».

● Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι ὁ καρπός τῶν ἄλλων χαρισμάτων καί ἀρετῶν.

● Ἡ ἐλεημοσύνη δίνεται πρόθυμα, ἀνυστερόβουλα, χωρίς συναλλαγῇ. Ἐλεοῦμε, διότι εἴμαστε ὑποχρεωμένοι ν' ἀγαπᾶμε καί νά βοηθᾶμε. Ὁ Θεός βέβαια ἀμείβει τά παιδιά τῆς ἐλεημοσύνης, καί μάλιστα ἑκατονταπλάσια (Μαθ. 1θ' 29). Ἄλλ' ὁ πιστός ἐλεεῖ, γιατί δέν μπορεῖ νά μὴν ἐλεῖ.

Εἶναι ἐθελονηγίς τῆς ἐλεημοσύνης, χωρίς νά περιμένῃ ἀμοιβή.

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τί δέ ὅλως καί ἄθυμεις, ἄνθρωπε; Μὴ ἔλαττόν σοι γένηται τό χρυσίον; Ὅλως, εἰ τοιαύτην ἔχεις προαίρεσιν, μηδέ δῶς· εἰ μὴ θαρρεῖς ὅτι πολλαπλασιάζεται σοι ἐν οὐρανοῖς, μὴ παράσχης. Ἄλλ' ἐνταῦθα ζητεῖς τίν ἀντίδοσιν. Διατί; Ἄφες τίν ἐλεημοσύνην ἐλεημοσύνην εἶναι, καί μὴ ἐμπορίαν*» (Ε.Π.Ε. 19,446). Μετάφρασις: Γιατί τέλος πάντων στενοχωριέσαι, ἄνθρωπε; Μήπως λιγότεψε τό χρυσάφι σου; Ἐπί τέλους, ἂν ἔχης αὐτή τή γνώμη, νά μὴ δίνης. Ἄν δέν πιστεύης, πῶς σοῦ γίνονται πολλαπλάσια στοὺς οὐρανοὺς, νά μὴ προσφέρης. Ἀλλὰ ζητᾷς ἐδῶ τίν ἀνταπόδοσι; Γιατί; Ἄφισε τίν ἐλεημοσύνην νά εἶναι ἐλεημοσύνη, καί ὄχι ἐμπόριο.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἔργο οικοδομῆς

Τό κήρυγμα σκοπό ἔχει νά ὠφελῆ, ὄχι νά ἀρέσῃ. Ἦ, νά ἀρέσῃ, γιά νά ὠφελῆ. Ποτέ δέν γίνεται γιά νά ἐντυπωσιάσῃ, νά ἐπιδειχθῆ, ἢ καί νά χειροκροτηθῆ ὁ κήρυκας. Δέν κηρύττει ἡ Ἐκκλησία τὰ ἀρεστά στό λαό. Ὅχι «ὄ, τι θέλει ὁ λαός», ἀλλά «ὄ, τι θέλει ὁ Θεός γιά τό λαό». Ἡ σχετική Χρυσοστομική προτροπή: «Μή πρός χάριν ὑμῖν ὀμιλεῖν, ἵνα μή ἀπατήσαντες ὑμᾶς αὐτοί διχοτομηθῶμεν» (Ε.Π.Ε. 22,546). Μετάφρασις: Δέν θά λέμε τὰ ἀρεστά σέ σᾶς, γιά νά μή σᾶς ἀπατήσουμε καί τιμωρηθοῦμε.

- Τό κήρυγμα δέν εἶναι πρός τέρψιν, ἀλλά πρός ὠφέλειαν.

- Τό κήρυγμα δέν εἶναι μέσον ἱκανοποίησης ματαιοδοξίας, ἀλλά μέσον καί ἐργαλεῖο σωτηρίας ψυχῶν καί δόξας τοῦ Θεοῦ.

- Τί ἐνδιαφέρει τόν κήρυκα: Ἡ ἀγιότητα ἢ ἡ λογιότητα; «Τά μωρά τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνη» (Α' Κορ. α' 26). Εἶναι σοφία ὁ λόγος. Εἶναι καί δύναμις. Πότε ὁμως; Ὅταν εἶναι ἀπολύτρωσις. «Ἐξ αὐτοῦ ὑμεῖς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπό Θεοῦ, δικαιοσύνη καί ἀγιασμός καί ἀπολύτρωσις» (Α' Κορ. α' 30).

- Φίλοι καλοῦνται νά γίνουν οἱ ἀκροατές. Κάποτε τό ἀκούσιο ἀκροατήριο ἀγωνίζεται νά γίνῃ ἐκούσιο. Στή συνέχεια προσπαθοῦν νά γίνουν εὐμενεῖς οἱ ἀκροατές. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Οὐδενός δεῖ τῶ κήρυκι, ὡς εὐνοίας ἀκροατοῦ. Ὅταν γάρ ἴδῃ τήν προθυμίαν ζέουσιν τῶν ἀκροατῶν, νευροῦται καί αὐτός, καί πολλήν τήν ἰσχύν προσλαμβάνει, εἰδώς, ὅτι ὅσῳ ἂν πλείονα παραθῆ τήν τράπεζαν ταύτην τήν πνευματικήν, τοσούτῳ τὰ τῆς εὐπορίας αὐξάνεται» (Ε. Π.Ε. 4,124). Μετάφρασις: Ὁ ὀμιλητής τίπο-

τε ἄλλο δέν χρειάζεται τόσο πολύ, ὅσο τόν εὐμενῆ ἀκροατή. Πραγματικά: ὅταν βλέπῃ τήν προθυμία τῶν ἀκροατῶν, φουντώνει, δυναμώνεται κι ὁ ἴδιος. Τονώνεται πολύ. Βλέπει, πῶς ὅσο ἐκεῖνος παραθέτει τό πνευματικό τραπέζι, τόσο περισσότερο αὐξάνεται ἡ ὄρεξις τῶν ἀκροατῶν.

- Οἱ ἀκροατές ὀφείλουν νά εἶναι ἐραστές καί θαυμαστές τοῦ λόγου, ὄχι τοῦ κηρύττοντος. Συγχρόνως καί «ποιηταί» τοῦ λόγου. Καί στή συνέχεια καλοῦνται νά γίνουν φορεῖς καί μεταφορεῖς τοῦ λόγου. Δέν κηρύττουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, ἀλλά «τόν Χριστόν Ἰησοῦν» (Β' Κορ. δ' 5).

Ἡ πληθώρα τῶν «Γερόντων» καί ἡ «εὐσέβεια» τῶν ἀφελῶν

Τέμιση ἡ Ἐκκλησία μας μέ «γέροντες», οἱ ὁποῖοι καθοδηγοῦν τοὺς πιστοὺς καί τοὺς ὀδηγοῦν στή σωτηρία, ὅπως ἰσχυρίζονται. Συνήθως εἶναι ἱερομόναχοι, ἀλλά καί κοσμικοὶ ἀρχιμαν-

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἰαγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῶν 6 - Μοσχάτο

Ἔτησια συνδρομή:

Ἑσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

δρίτες, πού έχουν διαβάσει πολλά για τούς πραγματικούς Γέροντες και άναμασώντας τούς λόγους τους ή διηγούμενοι τά τού βίου τους, δημιουργούν ψευδαισθήσεις στους άνυποψίαστους και άποκτούν και οί ίδιοι φήμη έναρέτου και θεοφώτιστου γέροντα, ένώ δέν έχουν κανένα άπό τά γνωρίσματα των άγιων Πατέρων.

- Τό άποτέλεσμα είναι, πολλοί άδελφοί **νά παγιδεύονται** στην έπικίνδυνη **προσωπολατρία**, και αντί νά άνοιγη ό νους τους και νά προχωρούν στόν πνευματικό δρόμο τής κατ' ά Χριστόν ζωής, μένουν προσκολλημένοι σέ μερικά τυπικά πράγματα, έξωτερικά και άνούσια, και καθησυχάζουν τή συνείδησί τους, πώς τάχα προοδεύουν, άφου τηρούν τά όσα τούς λένε οί «γέροντές» τους. Δυστυχώς ύπάρχουν πολλά παραδείγματα και δέν πρέπει νά κλείνουμε τά μάτια μας εκεί πού επιβάλλεται νά τά έχουμε όρθάνοιχα.

- Οί **φυσιωμένοι** αυτοί «γέροντες» είναι δύσκολο νά συναισθανθούν τήν πλάνη τους και νά ταπεινωθούν. Η **φιλοδοξία** τους είναι νά έχουν πνευματικά τέκνα, πειθαρχικά, **άβουλα**, και νά συνεργούν στό όποιο έργο τους, είτε μοναστηριακό είτε ένοριακό. Οί άνθρωποι, πού συνήθως τούς άκολουθούν, δέν είναι σέ θέσι νά δούν τήν ύποκρισία τους. Έχουν περιορισμένη πληροφόρηση, δέν κάνουν πολλές σκέψεις και σύρονται άπό τόν **άλάθητο** «γέροντά» τους, κάνοντας ύπακοή και συγχρόνως διατηρούν όλες τίς κοσμικές και άμαρτωλές τους συνήθειες.

- **Έπικαλούνται** συχνά τόν «γέροντά» τους, όταν συνομιλούν μέ άλλους, στην προσπάθειά τους νά τούς πείσουν ότι οί όποιες δικές τους άποφάσεις για μικρά και μεγάλα θέματα, είναι όρθές, και κανένας δέν μπορεί νά τίς άμφισβητήσει ή νά τίς κρίνη άρνητικά, άφου έχουν τήν **εύλογία** τού «γέροντά» τους!

- Προφανώς πρόκειται για άρρωστημένη ευσέβεια, ή όποία πρέπει νά καταπολεμηται άπό τούς πνευματικούς. Κάποτε πρέπει νά συνειδητοποιήσουμε, ότι άλλο είναι ή **άφέλεια** και άλλο ή **ταπείνωσις**

και ή **ευσέβεια**. Κινδυνεύουμε μερικές φορές νά δώσουμε άρμοδιότητες σέ ποιηρούς και άφελείς άνθρωπους και νά θεωρήσουμε, ότι πνευματική ζωή είναι αυτό πού μέ ού κατ' έπίγνωσιν ζήλο μάς προτείνουν! Βέβαια, στην Έκκλησία χωράνε όλοι. Όχι όμως νά δίνουμε καθοδηγητικό ρόλο σέ άδύναμους και πλανεμένους.

- Οί άληθινοί **Γέροντες** είναι λίγοι και κρυμμένοι. Άποφεύγουν τήν προβολή. Βοηθούν πνευματικά τούς άνθρωπους, μέ τρόπο άπλό, χωρίς νά τούς δεσμεύουν και νά τούς έξαναγκάζουν.

Προσπαθούν νά τούς βάλουν τήν καλή άνησυχία, προκειμένου μόνοι τους νά έρευνήσουν περισσότερο τό λόγο τού Θεού και νά γευθούν τή γλυκύτητα τής πνευματικής ζωής, άπαρνούμενοι τό κοσμικό φρόνημα και τίς περιττές μέριμνες.

Αυτοί οί Γέροντες πρέπει νά άποτελούν τό παράδειγμα όλων των κληρικών.

- Δέν είναι εύκολη ύπόθεσησις. Προϋποθέτει καθαρότητα βίου, άπλότητα, ταπείνωσι και άγνότητα στις προθέσεις.

(Άρθρο τού πρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάση, «Όρθ. Τύπος», φ. 9 Αυγ. 2013)

Συνταγματικό τόξο

Ηιοί βρίσκονται μέσα στό λεγόμενο Συνταγματικό τόξο; Ποιά, δηλαδή, κόμματα σέβονται τό **Σύνταγμα** τής χώρας; Τό έρώτημα ώρθώθη ύστερα άπό τή δολοφονία 34χρονου στό Κερασίην.

Σέ άκραία μουσική κουλτούρα άνήκει τό θύμα. Σέ άκραία πολιτική όργάνωσι άνήκει ό δράστης. Φυσικά δέν βάζουμε στην ίδια ζυγαριά τήν άκραία μουσική μέ τήν **άκραία άγρια πολιτική**. Άπλως και ό δικός μας λόγος σύρεται σέ όσα λέγονται τόν τελευταίο καιρό περί **των δύο άκρων**.

- Υπάρχουν τά δύο άκρα; Μόνοι οί όπαδοί τους αυτοπροσδιορίζονται, οί μέν τής **άκρας Άριστεράς**, οί δέ τής **άκρας Δεξιάς**. Και όσοι αυτοτοποθετούνται στό «**μεσαίο χώρο**», και αυτοί «**φτάνουν** στό **άκρα**», όταν **έκτοξεύουν** χυδαίους χαρακτηρισμούς κατά των αντιπάλων τους!

- Όσο για τό λεγόμενο Συνταγματι-

κό τόξο, εὐθαρσῶς ρωτᾶμε, ἔστω καὶ ἄν θεωρηθῶμε «*τῶν ἄκρων*»:

Τό Σύνταγμα μας κατοχυρώνει τὰ **δικαιώματα τοῦ παιδιοῦ**; Ἄσφαλῶς ναί. Τότε πῶς μπορεί νά εἶναι στό Σύνταγματικό τόξο κόμματα, πού ψήφισαν τή δολοφονική βία κατά τῶν παιδιῶν; Καί ἡ βία αὐτή λέγεται **ἔκτρωσις**.

—*Κάτω τὰ μαχαίρια!*

—*Ὅχι καί μαχαίρι στήν καρδιά!*

Δικαιολογημένη ἡ ὀργή γιά τό μαχαίρωμα στό Κερασίνη. Φωνάζουμε καί μεῖς, ἀλλά γιά ὅλα τὰ μαχαίρωματα, καί ἰδίως γιά ὅσα σφάζουν **ἄθῶα βρέφη**:

—*Ὅχι ἄλλο παιδικό αἷμα! Βάλτε τὰ μαχαίρια, σεῖς οἱ γυναικολόγοι γιατροί, στή θήκη τους!*

● Πῶς μπορούν νά εἶναι στό Σύνταγματικό τόξο κόμματα, πού ἀνέχονται τό μαζικό σφαγιασμό βρεφῶν, πού δέν διαμαρτύρονται γιά τή **γενοκτονία τῶν Ἑλλήνων**, πού καθημερινά συντελεῖται;

Ἵποκριτές! Γιά τό φόνο ἑνός ἀδικοσκοπωμένου χαλατε τόν κόσμο. Γιά τό μαζικό ὅμως φονικό μέ θύματα ἄθῶα βρέφη γελατε! Καί παριστάνετε τούς δημοκράτες καί τούς ἀντιρατσιστές!

● Ρωτᾶμε ἐπίσης:

Βρίσκονται στό Σύνταγματικό τόξο ὅσοι πολιτικοί ἐκφράζουν μένος **κατά τοῦ Χριστιανισμοῦ** καί διαστρέφουν τήν **ἱστορία** τοῦ ἔθνους;

Ἄν τό Σύνταγμα μιλάη (καί μιλάει) γιά **ἑλληνορθόδοξο Παιδεία**, πῶς βρίσκονται στό Σύνταγματικό τόξο:

□ Κόμματα δεδηλωμένως **ἄθεα**;

□ Κόμματα, πού οἱ ἀρχηγοί τους ἐμπαίζουν τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ὁ γάμος καί ἡ βάπτισις;

□ Κόμματα, πού στελέχη τους πολεμοῦν τήν **Ὁρθόδοξο κατήχησι** στό Σχολεῖο καί διαστρεβλώνουν τήν ἱστορία μας;

● Δέν θέλουμε ἐμφύλιους! Ὁ Χριστός παίρνει τούς ἀνθρώπους, πού πολεμῶνται **ἐμφύλια** καί τούς κάνει νά ἀγαπιῶνται **ἐμφύλια**.

● Γιά μᾶς ἕνα ἄκρο ὑπάρχει: Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, πού μέ τό ἄφθαστο μεγαλεῖο Του εἶναι «*τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης*».

Ἄς δοῦμε τὰ **χέρια** τοῦ Χριστοῦ στό Σταυρωμένο Του τόξο, καί ἄς δώσουμε τὰ χέρια ὅλοι. Μαζί Του συνυπάρχουμε ὡς **ἀδελφοί**. Μαζί Του τοξεύουμε γιά τόν Οὐρανό. Ἀνήκουμε στό **Οὐράνιο τόξο**, στό δικό Του, δηλαδή, Κράτος τῆς ἀκατάλυτης βασιλείας Του.

Μαρτυρία πίστεως

Ὁ εὐρωῶ χρέος μας νά ὑπερασπιστοῦμε **τίς χριστιανικές ἠθικές ἀξίες!** Ποιός προέβη στή διακήρυξι αὐτή; Ὁ Πρόεδρος τῆς Ρωσίας **Βλαντιμίρ Πούτιν**. Σέ δηλώσεις του, πού δημοσιεύτηκαν στίς 20 Σεπτ. 2013, ὁ ἀρχηγός μιᾶς ὑπερδυνάμεως, ἐκφράζει μέ πολλή ἀπλότητα τήν πίστι του στήν Ὁρθόδοξη παράδοσι.

Δέν κάνουμε ἐδῶ κρίσεις γιά τή ζωή ἑνός πολιτικοῦ, ἀλλά θεωροῦμε σπουδαῖο τή δημόσια ὁμολογία («*ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων*») γιά τόν Χριστό καί τόν Χριστιανισμό τοῦ ἡγέτη μεγάλης χώρας.

● Τόνισε μάλιστα:

«*Ἄνθρωποι σέ πολλές εὐρωπαϊκές χώρες νιώθουν ντροπή γιά τίς θρησκευτικές τους πεποιθήσεις, καί αὐτό τό μοντέλο θέλει νά ἐπιβληθῇ σέ ὅλο τόν κόσμο*».

● Καί γιά τή μοναδική σημασία τῆς χριστιανικῆς πίστεως εἶπε:

«*Χωρίς χριστιανικές ἀξίες ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἀνῆθικος καί χάνει τήν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια*».

● Στή θέσι τοῦ σκληροῦ διώκτη τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅπως ἦταν ὁ **Στάλιν**, βρίσκεται σήμερα ἡγέτης, πού τουλάχιστον θεωρητικά, ὁμολογεῖ Χριστιανική πίστι.

● Σέ ἐποχή, πού καί οἱ λίγοι χριστιανοί πολιτικοί **ντρέπονται** δημόσια νά ὁμολογήσουν Χριστό, ἔρχεται ὁ ἡγέτης μεγάλης χώρας νά διακηρύξη χωρίς ντροπή τήν πίστι του στόν Χριστό καί τήν Ὁρθοδοξία.

Ὅσο πιό **σπουδαῖος** εἶναι κανεῖς, τόσο πιό ἀπαλλαγμένος εἶναι ἀπό συνειδησιακά «*κόμπλεξ*».

Στό ἔνθετο τῆς «Καθημερινῆς» (8 Σεπτ. 2013) δημοσιεύθηκε συνέντευξις κορυφαίου ἑλληνα ἐπιστήμονα, πού θεωρεῖ-

ται ὁ θεμελιωτής τῆς Ἀγγειοχειρουργικῆς στήν Ἑλλάδα. Πρόκειται γιά τόν ὀμότιμο καθηγητή τῆς Ἱατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Παναγιώτη Δημακίου, πατέρα ἐπτά παιδιῶν.

Παραθέτομε ἐπιστημάνσεις του:

● Γιά τίς σχέσεις **θρησκείας - ἐπιστήμης**:

«*Θρησκεία καί ἐπιστήμη εἶναι ἀρρηκτα μεταξύ τους συνδεδεμένες καί ἀλληλοσυμπληρώνονται, ποτέ δέν ἀλληλοαναιροῦνται. Ὁ πραγματικός ἐπιστήμονας ἀναζητᾷ κατά τήν ἐρευνά του τήν ἀλήθεια καί ἐκεῖ συναντᾷ καί τον Θεό.*»

● Στό γιατί ἄφησε τό ἐξωτερικό καί ἤρθε οἰκογενειακῶς στήν Ἑλλάδα, ἀπάντησε:

«*Ἐπέστρεψα ἀποκλειστικά γιατί ἤθελα τά παιδιά μου νά γίνουν Ἑλληνόπουλα. Δηλαδή, νά μιλήσουν Ἑλληνικά, νά πᾶνε στό ἑλληνικό σχολεῖο, στήν ὀρθόδοξη ἐκκλησία, γιά νά ἐκκλησιάζονται καί νά προσεύχονται.*»

● Μιλώντας γιά τήν **ταπεινοφροσύνη** ὡς γνώρισμα κάθε ἐπιστήμονα, εἶπε:

«*Ἡ ἐπιτυχία πρέπει νά ὀδηγῇ ἕνα γιάτρό στήν ταπεινότητα καί στήν παραδοχή, ὅτι αὐτά πού δέν γνωρίζει εἶναι πολύ περισσότερα συγκριτικά μέ ὅσα κατέχει.*»

● Ἀξίζει νά μελετηθῇ ὀλόκληρη ἡ συνέντευξις τοῦ καθηγητοῦ κ. Δημακάκου.

Ὅσο πύο χαμηλά πολιτιστικά, πνευματικά καί ἐπιστημονικά εἶναι κάποιος, τόσο βλέπει χῶμα καί καθόλου Οὐρανό. Ὅσο πύο ψηλά ἀνεβαίνει, μικραίνουν τά γήινα καί θαυμάζει τά Οὐράνια.

Τί τά θέλομε τά ὀφθίκια;

Κάποτε οἱ τίτλοι καί τά χαρίσματα ἐκφράζονταν ἀπλά, ἀλλά περιείχαν οὐσία τήν παρουσία τοῦ Ἁγ. Πνεύματος. Στούς ὕστερους χρόνους φορτώθηκαν **πλουμιστά ἐπίθετα**, προσπαθώντας τήν ἔλλειψη θεϊκῆς παρουσίας νά τήν καλύψουν μέ ἐμπρόσθετους προσδιορισμούς ἢ ὑπερθετικούς βαθμούς.

● Ἐτσι ἡ διακονία ἐγινε ἀρχιδιακονία, ἡ ἀποστολή ἐγινε ἱεραποστολή, ἡ σύνοδος ἐγινε ἱερά καί ἁγία σύνοδος. Καί καλά αὐτά, ἀλλά τά ἄλλα;

Ὁ ἐπίσκοπος καί ὁ πρεσβύτερος πέρα ἀπό τά χρυσοποίκιλτα ἄμφιά τους, φορτώθηκαν πολλά **-ώτατος**, ὀσιώτατος, πανοσιολογίωτατος, σεβασμιώτατος, μακαριώτατος, παναγιώτατος κ. ο.κ. Ἐπισημαίνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος τό διακονικό καί μόνο τίτλο τοῦ λειτουργοῦ τῆς ἱεραποστολῆς:

«*Μή νομίσητε, ὅτι ἡμεῖς ἐσμεν οἱ τοῦ πράγματος αὐθένται· διάκονοί ἐσμεν. Ὁ δέ τό πᾶν ἐργαζόμενος Θεός ἐστιν, ὁ διά τοῦ Μονογενοῦς τήν οἰκουμένην καταλλάξας*» (Ε.Π.Ε. 19,310).

● Ἐχομε λόγους νά εἶμαστε ἐναντίον τοῦ Παπισμοῦ. Ἄλλ' ὁ νέος **Πάπας, Φραγκίσκος ὁ Α'**, δήλωσε, ὅτι δέν θά δίδονται πλέον ὀφθίκια (διακριτικές τιμές).

● Στήν Ὀρθοδοξία εἶμαστε πύο κενόδοξοι ἀπό τόν Πάπα; Δέν ἀρκοῦν οἱ τίτλοι **διάκονος, πρεσβύτερος, ἐπίσκοπος**; Τό περισσόν ἐξ ἐπάρσεως ἐστιν.

Ἀρχίζουν τά κηρύγματα

Τήν Κυριακή τοῦ Σπορέως, 13 Ὀκτωβρίου, ἀρχίζουν οἱ ὀμιλίες τοῦ ἱεροκήρυκος π. Δανιὴλ Ἀεράκη.

● Κυριακή, τό πρωί, 11.30 π.μ., στό Πνευματικό Κέντρο, Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103-Ἀριστοτέλους 12, Μπραχάμι. Τηλ. 2109765440.

● Κυριακή, βράδυ, 7.00 π.μ., Χριστοκοπίδου 12 (Ψυρρή). μ.μ.. Τηλ. 2103212713.

Ἄν μποροῦν οἱ συνδρομητές

Θά διευκολυνθῇ ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἄν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος 2013.

● Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 790260236000390100353548

● Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

● Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.

● Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: 2103212713 - 2103212107.